

Dirkje de kleine heks

petralouise muris

“DIRKJE DE KLEINE HEKS” SPROOKJE.

geïllustreerd en geschreven
door PetraLouise Muris
voor kinderen rondom 8 jaar en ouder.

Dit boek is [gratis](#) via [kinderboek-online.nl](#) online te lezen, te printen en te downloaden. [Zie de voorwaarden](#) op [kinderboek-online.nl](#)
Dit boek is [wereldwijd geregistreerd](#).

**Dikke letters? Harde stem.
Enkele lange woorden zijn met een — verkleind
voor moeilijk lezende kinderen.**

Bladzijde	Hoofdstuk
3	1 De boze heks.
6	2 De pop en de mop.
10	3 In de heksen-hut.
14	4 De pop heet Sanne.
16	5 Dirkje de kleine heks.
19	6 De be-tovering verbreekt.

HOOFDSTUK 1

DE BOZE HEKS.

— ‘Wat doe jij hier!’ schreeuwt een schrille oude vrouwen-stem.

Jij hebt hier niets te zoeken!

Als jij niet **gauw** maakt dat jij hier wegkomt zal het **jou** berouwen.’

— ‘Maar mevrouw, ik kom alleen maar iets vragen. Dat moet van school.

Wij moeten oude mensen helpen.

Hun stoep vegen of een boodschap doen.

Wij mogen nergens binnen.

Het is een project van school.

Alle kinderen van groep 7 moeten dat doen.

Ik was hier toe-vallig in de buurt en ik keek stiekem uw huis binnen. Daarom zag ik dat hier een ouder iemand woont.

Sorry, ik ga al weg.’

— ‘Ik heb mij bedacht. Kom maar even binnen.’

— ‘Dat mogen wij niet. Wij moeten buiten blijven.’

— ‘Sommige mensen houden nu eenmaal niet van kinderen. Die doen soms kwaad.

— ‘Dat begrijp ik niet kind.

Zie ik’ er zo uit dat ik jou kwaad zal doen?

Welnee, ik ben toch geen kinder-lokker!

Toe, kom nu maar even binnen.’

Sanne loopt niets-ver-moedend naar binnen.

Toch duurt het een poos voor er weer iemand naar buiten komt.

Sanne is het niet, het is de oude vrouw die naar buiten stapt.

Zij grijpt haar mop die tegen haar buiten-muur staat.

Zij gaat erop zitten en zwiept de lucht in met onder haar arm klein pakketje geklemd.

Het waait hard.

De oude vrouw heeft de grootste moeite het pakketje vast te houden.

Zij heeft ook moeite op grote hoogte haar mop te besturen.

In de lucht maakt haar mop schokkende en tollende bewegingen.

Daardoor laat zij het pakketje per ongeluk vallen. Van een grote hoogte suist het naar beneden.

— ‘Grote grutjes, ik moet er-achter-aan.

Het is kostbaar.

Misschien is het kapot gevallen of neemt iemand het mee,’ jammert het oude vrouwtje.

Zij daalt meteen maar landt per ongeluk in een boom.

Over krakende en brekende takken en door het gebladerte valt zij naar beneden.

Hijgend en kreunend krabbelt zij overeind.

Zij zet haar mop tegen de boom en zoekt de omgeving af.

— ‘Ergens moet dat pakje liggen.

Waar is het gevallen?’ jammert zij.

‘Zou het hier ergens liggen of iets verder terug?

Die on-handige mop ook!

Doordat het malle ding wild rond-tolde,

heb ik niet kunnen zien waar het precies viel.

Dat rot ding ook. Ik had liever een bezem!

Alle heksen vliegen toch op bezems!

Waar kan je tegen-woordig nog een vliegende bezem kopen? Ik geloof nergens.

Nu moet ik overal gaan zoeken waar ik boven

vloog. Dat kan niet per mop, stel je voor dat iemand mij ziet. Niemand mag weten dat ik een heks ben.

Dan komt alles uit en zullen zij op mij gaan jagen.

Ik moet voor-zichtig zijn.’

HOOFDSTUK 2 DE POP EN DE MOP.

Het is een warme zomer-dag als de zusjes Marie en Dirkje in het speel-tuintje spelen. Marie schommelt heen en weer. Eigenlijk is zij te groot voor de schommel. Maar zij verveelt zich.

Voor de schommel ligt een pop in het gras. Het is geen kale baby-pop maar een hele ouderwetse pop met blond krullend haar. Het heeft een mooie jurk aan. De witte sokjes en zwarte schoentjes van de pop zijn op de beentjes en op de voetjes geschilderd.

Marie durft de pop niet aan te raken omdat het van een ander kind moet zijn.

Dat kind moet haar pop zijn vergeten.
— ‘Kijk eens Dirkje! Hier ligt een pop.
Van wie zou die zijn?’

— ‘Weet ik veel! Het is wel een mooie pop. Zullen wij haar mee-nemen?’ vraagt Dirkje.
— ‘Nee, ik wil hier op de schommel blijven wachten totdat iemand haar komt halen. Zo niet, nemen wij die pop mee,’ vind Marie.
‘Dan is die toch van niemand?’

Na enige tijd komt er een meisje op de schommel naast die van Marie zitten.
Marie ziet dat zij aldoor naar de pop kijkt.
Toch verlaat het meisje de speel-tuin zonder de pop aan te raken.

Plots springt Marie van de schommel omdat het speel-tuintje drukker wordt.
Zij gaat naast de pop in de zon liggen.
Kinderen komen en gaan.
Niemand durft de pop aan te raken.
Iedereen denkt dat die van het grote meisje is.
Dat grote meisje van bijna 10 jaar die naast de pop in het gras in de zon ligt.

Nu de zon achter een dikke wolk is ver-dwenen en het koel is, vind Marie dat zij lang genoeg heeft gewacht.
Eerst wacht zij totdat de speel-tuin leeg is.
Dan neemt zij de pop onder haar arm mee naar huis. Haar zus Dirkje huppelt blij mee.

— ‘Kijk,’ zegt Dirkje plots: ‘daar staat een bezem tegen de boom. Iemand heeft die daar neer-gezet. Die kunnen wij ge-buiken.

Dan kunnen wij heksje gaan spelen.’

— ‘Dat is geen bezem Dirkje! Dat is een mop. Dat is een dweil van katoenen draden aan een stok.

Trouwens, ik wil geen heksje spelen.’

Haar gesprek krijgt plotseling een andere wending:

‘nu weet ik het al Dirkje, iemand heeft hier zijn grofvuil neer-gegooid. Deze pop hoort daarbij.

Alles is gewoon net als die mop door kinderen hier-naar-toe genomen.

Die pop is nu van ons en die mop ook.’

— **‘Hoera, ik mag er mee spelen!’** schreeuwt Dirkje blij.

Zij nemen alles mee en hollen naar huis.

Thuis bekijken zij de pop van onder tot boven.

Het moet een pop uit vroegere tijden zijn.

Het is een harde pop met in-geplant haar.

Het heeft mooie blauwe glazen ogen die dicht kunnen als je de pop neerlegt.

Nu Marie de pop neerlegt klinkt er: **“help!”**

— ‘Wat raar,’ zegt Marie: ‘zo’n pop zegt meestal alleen mama. Hoorde jij die pop ‘mama zeggen Dirkje? Dat zei die toch niet?’

Ik heb het vast niet goed verstaan,’ twijfelt zij.

Zij legt de pop weer op haar bed.

“Help, help!” klinkt het duidelijk.

— ‘Hoorde jij dat Dirkje?’

Is dat niet vreemd?’

Ik zal mij wel vergissen.

Laat haar maar op mijn bed
liggen. Gaan wij nu nog even
naar buiten?’

— ‘Wat zullen wij gaan doen?’

— ‘Jij wilde toch heksje spelen
Dirkje?’

Kom, we gaan naar het parkje

terug. Je hebt nu toch een bezem?’

— ‘Ik ben de heks, dan mag jij Grietje zijn Marie.’

— ‘Grietje? We hebben geen Hans.

En de kat dan?’

Zullen wij een stukje gaan fietsen?’

Wil jij echt zo nodig dat kinder-achtige spelletje
spelen?’

Marie ziet het teleur-gestelde gezicht van haar
zusje.

— ‘Nou goed dan,’ zegt zij. ‘We gaan wel dat
kinder-achtige spelletje spelen. Maar morgen gaan
wij **echt** dat stuk fietsen hoor!’

Dirkje pakt de mop en sleept die achter haar aan.

HOOFDSTUK 3 IN DE HEKSEN-HUT.

— ‘Ik weet een hut,’ zegt Marie. ‘Kijk daar is die.’

— ‘Dat is geen hut maar een grote struik Marie!’

— ‘Als wij er-door-heen kruipen Dirkje, is er aan de binnen-kant heel veel ruimte.

Er staan stammen, dat zijn onze stoelen.

Die hut kan jouw heksen-hut worden. Goed?’

— ‘Ik wil wel even kijken.

Mag de mop ook mee naar binnen?’

— ‘Ja die past er ook in.

Kruip jij maar het eerst tussen de struik.’

Dirkje is blij met haar heksen-hut maar eerst wil zij de hut nog verder in-richten.

Zij wil een tafel en zo-ge-naamde spullen.

Allerlei fantasie spullen die iets moeten voorstellen.

Een hoopje zand met gras-sprieten als vaas.

En dikke takjes dat een servies moet voorstellen.

— ‘Deze hut is af. Nu gaan we spelen,’ vind Dirkje.

‘Jij mag ook een heks zijn, dan wonen hier twee heksen. Als er iemand voorbij komt moeten wij stil zijn anders pikken zij onze hut af.’

— ‘Oké, ik vind het best. Wat gaan we nu eerst doen?’

— ‘Heksen-soep koken.’

Nu de twee zussen aan het spelen zijn, komt er iemand voorbij schuifelen.

Het is het oude vrouwtje maar dat weten de kinderen niet.

Die zijn plots stil en bewegen zich niet.

Het oude vrouwtje mompelt in zich-zelf: 'waar is dat ding gebleven! Waar is mijn mop.

Hoe moet ik nu naar huis vliegen.

Wie heeft dat ding gestolen!

En waar is die pop gebleven.

Ik heb alleen het doek gevonden waarin het was verpakt.'

Zij loopt mopperend voorbij.

Als zij haar niet meer horen en niet meer zien, fluistert Marie: 'hoorde jij dat?'

— 'Ja Marie, ik geloof dat het een echte heks was.'

— 'Ach nee, heksen bestaan toch niet?'

— 'Wel! Zij wil naar huis vliegen.

Je neemt toch geen schoon-maak-spullen in het vliegtuig mee? Dat is gek.

Wat zei zij ook alweer? Had zij het over de pop?'

— 'O jee, ik durf hier niet meer onder-uit te komen.

Mis-schien pakt zij ons en betovert zij ons.

Durf jij te kijken of jij haar nog ergens ziet?'

— 'Ik wel, ik ben niet bang.' zegt Dirkje.

Zij kruipt onder de hoge struik vandaan en kijkt voor-zichtig over het wandel-pad.

Zij schrikt want in de verte komt die enge oude dame weer aan-lopen.

Het meisje kruipt snel terug.

— ‘St, daar komt ze weer,’ fluistert zij.

‘Wij moeten nu echt muis-stil zijn.

Als zij ons hoort, zal zij ons om-toveren.

Zij is vast een gemene heks.’

De twee bange kinderen verstoppen zich onder de hoge struik.

De hut die zij heksen-hut genoemd hebben.

Zij bibberen van angst nu de echte heks voorbij strom-pelt.

De heks loopt vlak langs de struik.

Zij snuift als een hond die een bot ruikt.

“Snuf, snif, snuf, snif, snuf!” Plotseling bukt zij.

— ‘Zit hier iemand onder de struik?’ krijst zij.

Zij graait met haar magere vingers door de takken en duwt die opzij.

— ‘Dacht ik het niet? Jullie walge-lijke kinderen!

En wat hebben jullie daar?

Geef hier, dat ding is van mij!

Hebben jullie ook een pop bij jullie?

Die is ook van mij,’ schreeuwt zij kwaad.

Zij grist met een ruk haar mop tussen de struiken vandaan.

Nu zij haar mop heeft en de pop niet ziet liggen, vliegt zij weg.

De kinderen trillen en bibberen en piepen van angst. Wat **zijn’** zij bang.

Toch willen zij weten waar-heen de heks vliegt.

Tussen de struiken door, zien zij de heks op haar mop rondjes draaien boven het park.

Zo over-ziet zij het parkje.

— ‘**Waar is die ver-draai-de pop,’** krijst zij.

De kinderen huilen van angst.

HOOFDSTUK 4 DE POP HEET SANNE.

De kinderen zijn bang voor de tover-kracht van de heks.

Daarom blijven zij een lange tijd in hun hut totdat zij zeker weten dat de heks weg is.

Daarna rennen zij angstig naar huis.

De pop ligt nog op Marie's bed.

Nu Marie haar weer optilt en weer neerlegt om 'help' te horen, zegt de pop iets heel anders.

— 'Ik heet...

Marie tilt haar weer op en legt haar weer neer.

— 'Sanne en...

— 'Dirkje kom gauw!' schreeuwt Marie opgewonden.

'Het is een betoverde pop!'

Dirkje komt meteen het kamertje van Marie binnen.

Marie pakt de pop weer op en nu zegt de pop:

'Ik weet ...

— 'Hoor jij dat Dirkje? Onze pop heet Sanne!

En Sanne wil ons iets vertellen.

Wij moeten haar dus telkens oppakken en neerleggen zodat zij kan praten.'

Dirkje is erg verbaasd als zij hoort dat het Sanne uit groep 7 is.

Zij hoort dat zij door de sluwe heks is betoverd.
Dat de heks haar poppen verkocht als stukken antiek.

Poppen van 100 jaar oud of ouder.

Dat is natuurlijk niet zo.

Zij kreeg daarom veel geld voor de poppen.

En pop Sanne vertelt ook in welk huis zij is betoverd.

Zij zegt dat alle kinderen gered moeten worden.

En dat de heks gevaarlijk is.

— ‘Sanne vindt dat wij alle betoverde kinderen moeten redden,’ zegt Marie.

‘Wij weten nu ook waar de heks woont en wat haar geheim is. Morgen gaan wij naar haar toe.’

Dirkje vindt het erg spannend maar zij is ook erg bang voor de boze heks.

Wat als zij hen ook betovert?

Zij moet iets verzinnen om de heks voor de gek te houden.

HOOFDSTUK 5

DIRKJE DE KLEINE HEKS.

Nu hun school uit is, gaan de meisjes naar het adres van de heks.

Terwijl Dirkje om de hoek stiekem toekijkt, belt Marie het eerst aan.

Zij wordt niet hartelijk ont-vangen.

Maar Marie zegt iets waardoor de heks zegt dat zij binnen mag komen.

Tot Dirkjes grote schrik doet haar zus dat ook.

Meteen rent Dirkje er-heen.

Ook zij belt aan.

Maar eer de heks iets kan zeggen, liegt Dirkje:

— ‘Hallo mevrouw ik ben door mijn moeder gestuurd.

U moet weten dat zij een ervaren heks is.

Ik kan het helaas nog niet zo goed als zij.

Maar daar gaat het niet om. Toch wil zij uw hulp.

Zij vraagt of u direct kunt komen.

Twee heksen toveren beter dan één, zegt mijn moeder. En u bent nu hard nodig.’

— ‘Is jouw moeder een heks? Hoe heet zij, ken ik haar?’ vraagt de heks nu heel vriendelijk.

Dirkje moet nu heel gauw een naam verzinnen.

Zij weet er één uit een sprookjes-boek.

— ‘Zij heet Grinolda,’ kucht Dirkje.

- ‘Zei jij Grinalfa?’
- ‘Ja mevrouw.’ Dirkje hoest na-drukkelijk.
- ‘O Grinalfa! Ik wist niet dat zij een dochter had. Hoe ben jij gekomen? Met de bezem?’
- ‘Mijn moeder heeft de bezem. Ik ben lopend.’
- ‘Dat hele eind?’
- ‘Nee met de bus.’

Wat een leuk popje heeft u daar.
Mag ik het even bekijken?’

- Maar natuurlijk kind.
Pas wel op, het is heel breekbaar. Ik ga mij even opfrissen dan mag jij straks achter-op mijn mop.
Hè wat leuk, straks zie ik Grinalfa. Maakt jouw moeder nog zulke lekkere heksen-brij?’

De heks wacht niet op antwoord maar verdwijnt in een kamertje.

- ‘O jee dit popje herken ik. Het is Marie,’ denkt Dirkje. Zij begint gemaakt te lachen. Het is een vals heksen-lachje.

De Heks komt meteen kijken.

— ‘Waarom lach je?’ vraagt zij.

— ‘Ik zie dat dit een betoverd kind is.

Dat doet mijn moeder ook altijd.

Laatst ging het fout, toen werd het weer een kind.’

— ‘Dat is toch zeker wel een grapje?’

— ‘Gaat het bij u wel altijd goed?’

Verbreekt bij u nooit de betovering?’

— ‘Betoverde kinderen blijven voor altijd poppen mits de betovering plots wordt verbroken.

— ‘Hoe dan?’

— ‘Door de dood.

Als ik dood ben is al mijn tover-kracht voorbij.

Dan is alles weer normaal.

Maar kind, ik ga nog lang niet dood.

Ha, ha, ik ben veel te voor-zichtig!

Ga nou even lekker in die stoel zitten.

Ik ben zo klaar dan kunnen we gaan.’

Wil jij die pop soms?

Jij houdt het zo stevig vast.’

— ‘Ja graag, want mijn moeders poppen dragen geen ouder-wetse kleding.

Deze is veel mooier.’

— ‘Nou, voor deze ene keer dan.

Die poppen zijn veel geld waard.’

HOOFDSTUK 6 DE BETOVERING VERBREEKT.

Dirkje zit achter-op de mop.
Zij moet nu heel snel iets bedenken voor zij bij
heks Grinalfa zijn.
Dan komt het uit dat zij geen heksen-dochter is,
dan loopt zij gevaar.

De boze heks is heel gezellig.
Zij kletst honderd-uit en lacht veel.

Plots krijgt Dirkje een plan.

Wat zou er gebeuren als zij de heks kietelt?’

— ‘Mevrouw?’

— ‘Ja kind, wat is er?’

— ‘Wilt u alstublieft mijn pop vast-houden?’

Ik val bijna van de mop!’

— ‘Wat vervelend, deze mop stuurt al zo naar!

Goed geef hier dat ding. Ik houd ‘m wel vast.’

De mop maakt meteen rare buite-lingen.

— ‘Kun jij jouw popje echt niet vast-houden?’

Dit stuurt zo on-gelukkig!

Toe kind, neem jij ‘m weer?’

Dirkje hoopte dat de heks van haar mop zou vallen.

Maar zij houdt zich nog steeds stevig vast.

Er zit nog maar één ding op.

Dirkje zal haar moeten kriebelen, misschien valt ze dan.

En **als** de heks valt, verbreekt de betovering.

Dan hoeft Dirkje alleen nog veilig te landen.

Dirkje kietelt de heks in haar nek en in haar zij.

— ‘Ha, ha, ha, hou op!’

Dat moet je niet doen tijdens de vlucht!

Ha, ha, ha, ha! Dan moet ik lachen.’

Dan gebeurt het...

— ‘**O nee help,**’ krijgt de heks.

Zij wiebelt gevaarlijk.

Plotseling stort zij gillend naar beneden.

Nu zit Dirkje alleen op de mop.

Het ding tolt rond.

Zij moet zich goed vast-houden anders valt zij er ook af.

— ‘Hoe bestuur je zo’n ding,’ jammert zij.

Opeens moet zij aan haar zus denken daar schrikt zij behoorlijk van.

— ‘**O vreselijk! Marie! Marie is ook gevallen!**’

Alsof zij op een step zit stuurt zij de mop naar beneden als een volleerd heksje.

Waar zij eerder de Sanne-pop vond, ligt nu de Marie-pop bij de schommel.

Plotseling ver-schijnen talloze sterretjes om de pop.

De pop begint te groeien en al gauw ligt de niet meer be-toverde Marie in het gras.

— ‘Wat is er gebeurd,’ zucht zij. ‘Waarom is het opeens nacht.’

Dirkje lacht, zij is blij dat de be-tovering is verbroken.

En dat zij haar zus terug heeft.

Nu is zij benieuwd hoe het met Sanne is.

Als de meisjes thuis-komen is hun moeder erg boos.

— ‘Waarom laten jullie een vriendin alleen in ons huis?’

Zij liep opeens de huis-kamer binnen!

Waarom zijn jullie zonder haar weg-gegaan?

Wat zijn jullie voor een kinderen!

Jullie zijn heel gemeen!

Na het eten moeten jullie meteen naar bed!

Kom Sanne ik breng je thuis.’

Mama trekt haar jas aan en stapt met Sanne de deur uit.

Dirkje grinnikt: ‘ha, ha, gelukkig weet mama niets van ons avontuur.

Nu zullen alle poppen gelukkig weer kinderen zijn.

Kom mee Marie, we gaan een rondje boven het dak met de heksen-mop.

Daarna eten wij onze borden leeg en gaan wij lekker vroeg slapen.’

De twee meisjes rennen naar buiten en gaan op de mop zitten. Plots zoeven zij omhoog.

— **‘Ha, ha, dit is pas fijn,’** schreeuwt Dirkje boven hun huis en bijna tussen de wolken.

— **‘Ik ben Dirkje de kleine heks!’**

EINDE.